గాజు తెర

సుధాకర్ టెలివిజన్‌సెట్లు అమ్మే షోరూం ముందు నిల్చొని భారతదేశానికి, పాకిస్తాన్‌కు మధ్య జరుగుతున్న క్రికెట్ మ్యాచ్ ప్రత్యక్ష ప్రసారాన్ని చూస్తున్నాడు. అతనితోబాటు ఆ షోరూం ముందు ఇంకా చాలామంది యువకులు నిల్చొని నరాలు తెగిపోతాయా అన్నంత ఉత్కంఠతో ఆ మ్యాచ్‌ను వీక్షిస్తున్నారు.

మ్యాచ్ నిజంగానే చాలా ఉత్కంఠభరితంగా సాగుతోంది. చివరిక్షణం వరకు... చివరి బంతిని విసిరే అంతవరకు విజయం ఎవర్ని వరిస్తుందో ఊహించలేని పరిస్థితి...

సుధాకర్ కంటిమీద రెప్పవేయకుండా టీ.వీ స్క్రీన్ కేసి చూస్తున్నాడు. అది జెయింట్ స్క్రీన్. ఇంచుమించు 35 ఎం.ఎం. అంత పెద్ద స్క్రీన్ మీద ఆ షోరూం వాళ్ళు క్రికెట్ మ్యాచ్ ప్రత్యక్ష ప్రసారాన్ని చూపిస్తున్నారు. ఆ మ్యాచ్ ఎక్కడో సౌతాఫ్రికాలో జరుగుతోంది. కొన్ని వేలమైళ్ళ దూరంలో... ఎక్కడో పరాయిదేశంలో జరుగుతున్న మ్యాచ్‌ని మన కళ్ళముందే జరుగుతున్నట్టుగా చూపించటం ఎంత అద్భుతమో వాళ్ళు గమనించడం లేదు. బయటి ప్రపంచాన్ని పూర్తిగా మరచిపోయి వాళ్ళు క్రికెట్ ప్రపంచంలో తలమునకలవుతున్నారు.

సుధాకర్ స్వయంగా క్రికెట్ ప్లేయర్ కావడం వల్ల అతనికి ఆ ఆటలోని సూక్ష్మాంశాలన్నీ బాగా తెలుసు. అంతడు తదేకంగా టీవీ స్క్రీన్‌కేసి చూస్తూ, ఒక్కొక్క బంతిని గమనిస్తూ, తాను బ్యాటింగ్ చేస్తే ఆ బంతిని ఎలా ఆడేవాడో ఊహిస్తున్నాడు. ఒక వోవర్‌కూ మరో వోవర్‌కూ మధ్య వస్తున్న యాడ్స్ అతనికి చాలా చిరాకును కల్గిస్తున్నాయి.

తనకూ అలాంటి టీ.వీ. సెట్ ఉంటే ఎంత బావుండును! హాయిగా ఇంట్లో కూర్చొని ప్రతి బంతిని, ప్రతి షాట్‌ను ఇంకా జాగ్రత్తగా గమనిస్తూ ఎంజాయ్ చేసేవాడు.

ఇండియా ఈ మ్యాచ్‌ను గెలిచితీరాలి. మొదట బ్యాటింగ్ చేసిన ఇండియా యాభై ఓవర్లలో ఆరు వికెట్ల నష్టానికి 280 పరుగుల చేసింది. అది చాలా మంచి స్కోరే. అప్పుడే ఈ మ్యాచ్‌ని ఇండియా తప్పకుండా గెలిచి తీరుతుందనుకున్నాడు. కానీ పాకిస్తాన్ బ్యాట్స్‌మెన్ కూడా ధీటుగా, ధాటిగా ఆడుతూ పరుగుల వర్షాన్ని కురిపిస్తున్నారు. వాళ్ళ ఆటతీరు చూస్తోంటే వాళ్ళే గెలుస్తారేమో ననిపిస్తోంది. కానీ

వాళ్ళు గెలవకూడదు. ఇండియా ఈ మ్యాఛ్ గెలిచితీరాలి. ఇండియా గెలిస్తే తను గెలిచినట్టు... ఇండియా ఓడిపోతే తను ఓడిపోయినట్టు..

సుధాకర్ ఇలా ఆలోచిస్తుండగానే పాకిస్తాన్ తన ఐదో వికెట్ కోల్పోయింది. ఆ షోరూం ముందు నిల్చున్న యువకులంతా "అవుట్" అంటూ పెద్దపెట్టున అరిచారు. కొందరు యువకులు ఎగిరి గంతులువేశారు. ఆల్‌రెడీ, ఇండియా గెల్చిందన్నట్టుగా సంబరాలు జరుపుకున్నారు. అందరూ ద్విగుణీకృత ఉత్సాహంతో మ్యాఛ్ చూడసాగారు.

ఓవర్లు అయిపోతున్నాయి. పాకిస్తాన్ సాధించాల్సిన పరుగుల లక్ష్యం చాలా దగ్గరపడింది.

చివరి ఓవర్... పాకిస్తాన్ గెలవాలంటే ఇంకో 12 పరుగులు చెయ్యాలి. ఇండియన్ బౌలర్ వేసిన మొదటి బంతిని పాకిస్తాన్ బ్యాట్స్‌మెన్ బౌండరీ అవతలికి పంపించేశాడు. దాంతో పాకిస్తాన్ ఖాతాలో మరో నాల్గు పరుగుల చేరాయి. ఇక ఎనిమిది పరుగులు మాత్రమే... రెండో బంతికి ఒక్క పరుగుకూడా లభించలేదు. మూడోబంతికి ఒక్క పరుగు. నాల్గో బంతికి పాకిస్తాన్ ఆరో వికెట్... "క్లీన్‌బోల్డ్" అని పెద్దపెట్టున అరుపులు. కొత్త బ్యాట్స్‌మన్ క్రీజ్‌మీదకు వచ్చేంతవరకు అందరిలోనూ దుర్భరమైన ఉత్కంఠ... ఐదో బంతికి మరో పరుగు... ఆరోబంతికి పరుగులేమీ లభించలేదు. దాంతో ఐదు పరుగులతో ఇండియా గెల్చింది.

టీ.వీ. స్క్రీన్‌మీద మ్యాఛ్ చూస్తున్న వాళ్ళంతా పెద్దపెట్టున 'చెక్‌దే ఇండియా!' అంటూ అరుస్తూ డాన్స్ చెయ్యసాగారు. ఒకర్నొకరు కౌగలించుకోసాగారు. రోడ్డు మీద వెళ్తున్న ట్రాఫికంతా కొన్ని క్షణాలపాటు స్తంభించిపోయింది. సుధాకర్‌కు ఆకాశంలో తేలిపోతున్నట్టుగా ఉంది. తనే క్రికెట్ ఆడి పాకిస్తాన్‌ను ఓడించినట్టుగా ఫీలయ్యాడు.

మెల్లమెల్లగా టీ.వీ. షోరూం ముందు గుమికూడిన యువకులంతా వెళ్ళిపోయారు. సుధాకర్ మాత్రం అలాగే నిల్చొని లోపల అత్యంత ఆకర్షణీయంగా అమర్చబడిన రకరకాల టీ.వీ. సెట్లను, ఆ టీ.వీ స్క్రీన్స్ మీద వస్తున్న వివిధ ఛానెళ్ళ ప్రసారాలను చూడసాగాడు.

రకరకాల టీ.వీ సెట్స్... చిన్న స్క్రీన్స్... మధ్యరకపు స్క్రీన్స్... జెయంట్ స్క్రీన్స్... ముప్పైనలభై టీవీలను గ్లాస్ కర్టెన్ల వెనక అమర్చారు. అదెంతో అద్భుత దృశ్యంగా అతనికి కనిపించింది. టీవీలతోబాటు ఆ గాజు తెరల వెనక ఇంకెన్నో విలాస వస్తువులు... కంప్యూటర్లు, ల్యాప్‌ట్యాప్‌లు, డీ.వీ.డీ. ప్లేయర్స్, ఐపాడ్స్... డిజిటల్ కెమెరాలు... హ్యాండీకామ్ కెమెరాలు.

వీటిని కొనుక్కోగల్గే అదృష్టవంతులెవరో...!

"యేందిరా సుధాకర్! ఇంక ఇక్కడ్నే నిలబడ్డవేంది? క్రికెట్ మ్యాఛ్ అయిపోయింది కద" అన్నాడు అట్నించి వెళ్తున్న ఉపేందర్ సుధాకర్ భుజంమీద చెయ్యేసి.

"మ్యాఛ్ అయిపోయింది నిజమే. కానీ నాకీ షోరూం ముందునుండి కదలబుద్ధికావడం లేదురా..." అన్నాడు సుధాకర్.

"ఎందుకురా?"

"ఇన్ని అందమైన టీవీసెట్లను ఒకేచోట చూస్తోంటే ఎంత వండర్‌ఫుల్‌గా ఉందో... వాటిల్లో కనీసం ఒక్కటైనా మన స్వంతమైతే ఎంత బావుండును"

"మింగమెతుకు లేదుగానీ మీసాలకు సెంటు అన్నాడట వెనకటికెవ్వడో... పూట గడవటమే కష్టంగా ఉన్న మనకు ఈ కలర్ టీవీలెక్కడ్నించొస్తయిరా... వెళ్దాం పద"

"నువ్వు చూస్తుండు... నేను క్రికెట్ ఆడి బోల్డు డబ్బు సంపాదిస్త..."

"నీమొఖం తియ్... హైస్కూలు లెవెల్లో క్రికెట్ ఆడినంత మాత్రాన నువ్వో నేషనల్ ప్లేయర్ని అయిపోయాననుకుంటున్నవులేరా?"

"ఇప్పుడు కాలేదు... కానీ ముందుముందు అయిత... నాకు క్రికెట్ ఆటలో చాలా సహజమైన ప్రావీణ్యం ఉందని మా పీ.యీ.టీ సార్ అన్నడు"

"నీకు సహజమైన ప్రావీణ్యం ఉండొచ్చురా... కానీ క్రికెట్‌లో పైకెళ్ళాలంటే అదొక్కటే సరిపోదు. నీకు బాగా డబ్బుండాలి... క్రికెట్ పెద్దలతో కనెక్షన్లుండాలి. నువ్వో అగ్రకులానికి చెందినవాడివై ఉండాలి. క్రికెట్ ప్రపంచంలో ఎన్ని రాజకీయాలున్నయో నీకు తెలియదురా... నేను నేషనల్ ప్లేయర్‌ను అవుతానని అనుకుంటున్న నిన్ను చూస్తే నాకు జాలేస్తాంది"

"నీ జాలి నాకేమీ అక్కర్లేదుగానీ నీ దారిన నువ్వెళ్ళిపో. నేను కాస్సేపాగి వస్తా" అన్నాడు సుధాకర్

"నీకు క్రికెట్‌పిచ్చి, టీవీల పిచ్చి ముదిరిపోయిందిరా... పనీపాట లేకుండా ఇంకెంతకాలం ఇట్ల దివానగాని లెక్క తిరుగుతవో చూస్త" అంటూనే ఉపేందర్ అక్కడ్నించి వెళ్ళిపోయాడు. కాస్సేపయ్యాక సుధాకర్ కూడా అక్కడ్నించి ఇంటికెళ్ళిపోయాడు.

సుధాకర్, ఉపేందర్ల ఇండ్లు పక్కపక్కనే ఉంటాయి. హైస్కూలు వరకు ఇద్దరు ఒకే స్కూళ్ళో ఒకే క్లాసులో కలిసి చదువుకున్నారు. పదో తరగతి ప్యాసయ్యాక

ఉపేందర్ చదువు ఆగిపోయింది. అతని కులవృత్తి తాపీపని చేసుకుంటూ అంతో ఇంతో సంపాదిస్తున్నాడు. సుధాకర్ కులవృత్తి కూడా తాపీపనే. కానీ అతనికా పనంటే ఇష్టంలేదు.

సుధాకర్ పదోతరగతి చదువుతున్నప్పుడే అతని తండ్రి సారయ్య అకస్మాత్తుగా గుండెపోటుతో మరణించాడు.

తాపీమేస్త్రీగా సారయ్యకు చాలా మంచిపేరే ఉండేది. ఒప్పుకున్న పనిని సకాలంలో పూర్తిచేస్తాడని. ఇల్లు కట్టించుకునేవాళ్ళకు ఎలాంటి ఇబ్బందులను కల్గించడనీ, అతడు చేసే నిర్మాణపు పని కూడా చాలా నాణ్యతగా ఉంటుందని చెప్పుకునేవాళ్ళు. కాబట్టి అతనికి చేతినిండా పని దొరికేది. మేస్త్రీ అయ్యాక కూడా సారయ్య తనకింద పనిచేసే వాళ్ళతోబాటు తనూ తాపె పట్టుకొని పనిచేసేవాడు. అలా అతడు బాగానే సంపాదించాడు. ఆ సంపాదనతోటే అతడు తనకోసం ఓ మంచి ఇల్లు కూడా నిర్మించుకున్నాడు,

మొదట్లో సారయ్యకు ఎలాంటి దురలవాట్లు లేవు. కానీ సంపాదన పెరుగుతున్నకొద్దీ అతనికి దురలవాట్లు కూడా పెరిగాయి. సాయంత్రం కాగానే తాపీ మేస్త్రీలందరూ కల్లుపాకలోనో, బెల్టుషాపుల్లోనో చేరేవాళ్ళు. మొదట్లో వాళ్ళకు దూరంగా ఉన్న సారయ్య తర్వాత వాళ్ళతో చేరిపోయాడు. వాళ్ళకు దూరంగా ఉన్నంతకాలం వాళ్ళతన్ని వెలివేసినట్లుగా చూసేవాళ్ళు. వాళ్ళ ఆగ్రహానికి గురికావడం ఎందుకని సారయ్య వాళ్ళతో చేరిపోయి వాళ్ళకంటె ఎక్కువగా తాగటానికి అలవాటు పడ్డాడు. తాగటంతోపాటు పేకాటకు కూడా అతడు బానిసైపోయాడు. పేకాటలో సారయ్య విపరీతంగా డబ్బు పోగొట్టుకునేవాడు.

అతనికి సుధాకర్ తర్వాత ఓ కూతురు కూడా పుట్టింది. సుధాకర్‌ను బాగా చదివించాలనీ, కూతురుకు సాధ్యమైనంత త్వరగా పెళ్ళిచెయ్యాలని అతడనుకునేవాడు. అతని భార్య సంధ్య భర్తనెప్పుడూ తాగుడు, పేకాట మానెయ్యమని బలవంతం చేసేదికాదు. భర్తకు ఎప్పుడూ ఎదురు చెప్పకూడదన్న పెద్దల మాటల్ని ఆమె తు.చ తప్పకుండా ఆచరణలో పెట్టేది.

సారయ్య ఒకరోజు రాత్రంతా పేకాట ఆడి ఐదువేల రూపాయల్ని పోగొట్టుకొని ఆ దిగులుతో తెల్లవారుతుండగా ఇంటికొచ్చాడు. ఇంటి కొచ్చిన కాస్సేపట్లోనే అతనికి గుండెనొప్పొచ్చింది. హాస్పిటల్‌కు తీసికెళ్ళేలోపలే సారయ్య ప్రాణాలు అనంతవాయువుల్లో కలిసిపోయాయి.

తండ్రి చావును సుధాకర్ కళ్ళారా చూసి షాకైపోయాడు. ఒక వ్యక్తి చనిపోవడం ఇంత త్వరగా, ఇంత సులభంగా జరుగుతుందని అతడు ఊహించలేదు. తండ్రి పోవడంతో అతనికి అతని కాళ్ళకింది భూమి కదిలిపోయిందనిపించింది.

"ఎన్నికష్టాలైనా పడి నిన్ను బాగా చదివిస్త. పెద్ద ఆఫీసర్ని చేస్త. నువ్వు నా తీరుగ ఈ తాపీపని చెయ్యొద్దు. నువ్వు బాగా చదువుకోవాలె. అమెరికాకు బోవాలె. మస్తు పైసలు సంపాయించాలె" అంటుండే అతని తండ్రి మాటలు సుధాకర్‌కు పదేపదే వినిపించాయి. తాగుడు మీద, పేకాట మీద ఎంత ఖర్చు చేసినా కొడుకు చదువుకోసం మాత్రం లేదనకుండా సారయ్య డబ్బులిస్తుండేవాడు.

సుధాకర్‌కు కూడా పెద్ద చదువులు చదవాలని ఉండేది. డాక్టర్నో, ఇంజనీర్నో కావాలని, యే అమెరికాకో, ఆస్ట్రేలియాకో వెళ్ళాలని కలలు కనేవాడు. తండ్రి అకస్మాత్తుగా చనిపోవడంతో అతని కలలన్నీ కల్లలైపోయినట్లనిపించింది. ఒక్క ఇల్లు తప్ప సారయ్య ఆ కుటుంబానికిచ్చిపోయిన ఆస్తంటూ ఏమీలేదు. అతడు తన తోటి తాపీమేస్త్రీల దగ్గర చేసిన అప్పులింకా కొన్ని మిగిలే ఉన్నాయి.

తండ్రి చనిపోయిన తర్వాత సుధాకర్‌కు చదువు మీద శ్రద్ధ తగ్గిపోయింది. ఒకసారి వాళ్ళ స్కూళ్ళో ఫిజికల్ ఎడ్యుకేషన్ టీచర్‌గా పనిచేస్తున్న ప్రభాకర్ దృష్టి సుధాకర్ మీద పడింది. ఒకరోజు సుధాకర్ క్రికెట్ ఆడుతోంటే ప్రభాకర్ చూశాడు. సుధాకర్ బ్యాట్ పట్టుకున్న పద్ధతిలోనూ, క్రీజులో నిల్చున్న విధానంలోనూ, షాట్లు కొడ్తున్న ధోరణిలోనూ ప్రభాకర్‌కు కొత్తదనం కనిపించింది. సరిఅయిన కోచింగ్ ఇస్తే సుధాకర్ ఒక మంచి క్రికెట్ ప్లేయర్ అవుతాడనిపించింది.

అప్పట్నించి సుధాకర్ రోజూ క్రికెట్ ఆడటం మొదలెట్టాడు.

క్రికెట్ ఆడుతున్నంతసేపు సుధాకర్ తన చుట్టూ ఉన్న ప్రపంచాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోతుండేవాడు. తనవైపు విసరబడ్తున్న బంతితప్ప అతనికి మరేది కనిపించేదికాదు. ఆ బంతిని తన చేతిలో ఉన్న బ్యాట్‌తో శక్తికొద్దీ బాదాలన్న ధ్యాస తప్ప అతనికి మరో ధ్యాస ఉండేదికాదు.

వాళ్ళ పీ.యీ.టీ ప్రభాకర్ రాష్ట్రస్థాయిలో జరిగే పదిహేనేళ్ళలోపు క్రికెట్ ఆటగాళ్ళ టోర్నమెంటుకు వాళ్ళ స్కూలు నుండి ఒక టీంను తీసికెళ్ళాలని నిర్ణయించాడు. ఆ టీంలో సుధాకర్‌ను ఓపెనింగ్ బ్యాట్స్‌మెన్‌గా తీసుకున్నాడు. అంతేకాదు, సుధాకర్‌ను టీంకు కాప్టెన్‌గా కూడా నియమించాడు. టోర్నమెంట్ తేది దగ్గరపడ్తుండటంతో సుధాకర్ తన టీంతో రోజంతా క్రికెట్ ఆడుతూ గడిపాడు.

టోర్నమెంట్ ప్రారంభమైనప్పుడు సుధాకర్ ఆటతీరును చాలామంది క్రికెట్ పండితులు ప్రశంసించారు. సుధాకర్ టీం విన్నర్స్‌గా నిలిచి ట్రోఫీనీ కూడా గెల్చుకుంది.

ఈ విజయంతో సుధాకర్ తనో గొప్ప క్రికెట్ ప్లేయర్ను అవుతానని కలలుగనడం మొదలెట్టాడు. తనను తాను సచిన్ టెండూల్కర్‌గానో, మహేందర్ సింగ్ ధోనిలాగానో ఊహించుకునేవాడు. క్రికెట్‌లో తనకున్న టాలెంట్‌ను చూసి తనకు జాతీయస్థాయిలో జరిగే పోటీల్లో కూడా సెలెక్ట్ చేస్తారని తనో గొప్ప ప్లేయర్‌గా గుర్తింపు పొందుతానని అనుకునేవాడు.

ఈ విషయంలో ఉపేందర్, సుధాకర్ చాలాసార్లు చర్చించుకునేవాళ్ళు.

క్రికెట్ ఉన్నతవర్గాల ఆట అనీ, మనలాంటి కింది తరగతి వాళ్ళను ఎంత ప్రతిభ ఉన్నా పైకి రానీయరని ఉపేందర్ అంటుండేవాడు. కానీ సుధాకర్ ఉపేందర్ మాటల్ని సీరియస్‌గా తీసుకునేవాడు కాదు. తన ప్రతిభను ఎవరో ఒకరు, ఎప్పుడో అప్పుడు తప్పకుండా గుర్తిస్తారని సుధాకర్ నమ్ముతుండేవాడు.

సుధాకర్ ఇంట్లో ఆర్థిక పరిస్థితి క్రమంగా దిగజారిపోసాగింది. సారయ్య బతికున్నంతకాలం ఆ కుటుంబం గౌరవంగానే బతికింది. అతడు పోయాక అతని భార్య సంధ్యకు ఆ కుటుంబాన్ని ఎలా గట్టెక్కించాలో అర్థం కాలేదు. ఆమెకు భర్త ఇచ్చిపోయిన యేకైక స్థిరాస్తి ఇల్లు. ఆ ఇంటిని రెండు పోర్షన్లుగా మార్చి ఒక పోర్షన్‌ను అద్దెకిస్తే కొంత వెసులుబాటు ఉంటుందన్న ఐడియా ఆమెకొచ్చింది. సారయ్య దగ్గర పనిచేసిన కొందరు తాపీవర్కర్లు ఈ విషయంలో ఆమెకు సహాయం చేశారు. ఇంటిని రెండు పోర్షన్లుగా విడగొట్టటానికి చెయ్యాల్సిన పనంతా వాళ్ళు చేసిపెట్టారు. ఒక పోర్షన్ను అద్దెకివ్వడంతో ఆ ఇల్లు గడవటానికి కావలసిన కనీస ఆదాయం ఆ కుటుంబానికి లభించింది.

కొడుకు సుధాకర్‌తో ఆమె పదేపదే “చదువుకోరా నాయనా!” ఎన్ని కష్టాలైనా పడి నీ చదువుకు కావలసిన పైసలు నేనిస్తరా!” అని చెబుతుండేది. సుధాకర్ చదువుకోవడం మానేసి ఎప్పుడూ క్రికెట్ ఆడుతుండటం ఆమెను చాలా కలవరపరచింది. “ఈ ఆట ఆడితే యేమొస్తదిరా? చదువుకుంటే యేదన్న జాబ్ దొరుకుతది. చదువుకోరా నాయనా!” అని కొడుకును బతిమాలింది.

“క్రికెట్ అంటే యేందనుకున్నవే! చాలా గొప్ప గొప్పోళ్ళు ఆ ఆట ఆడ్తరు. లక్షలు కోట్లు సంపాదిస్తరు. నేను కూడ అట్లనే సంపాదిస్త” అంటుండేవాడు సుధాకర్

క్రికెట్ ఆడి లక్షలు, కోట్లు ఎలా సంపాదిస్తారో సంధ్యకు అర్థమయ్యేదికాదు.

ఈలోగా పదోతరగతి పరీక్షలొచ్చాయి. సుధాకర్ యేమీ చదవకుండానే పరీక్షలు రాయడానికెళ్ళాడు. క్రికెట్ బాగా ఆడే కుర్రాడు... స్కూలుకో షీల్డు కూడా తెచ్చాడన్న సానుభూతితో అతని టీచర్లే అతనికి ఆన్సర్లు రాయడానికి సహాయపడ్డారు. అలా సుధాకర్ పదో తరగతి బొటాబొటి మార్కులతో ప్యాసయ్యాననిపించాడు.

తర్వాత ఇంటర్మీడియెట్‌లో చేరాడు. ఇంటర్ చదువుతున్నప్పుడు కూడా అతన్ని క్రికెట్ ఆడటానికి ఎవరో ఒకరొచ్చి తీసికెళ్ళేవాళ్ళు. ఆ నగరంలో ఉన్న క్రికెట్ క్లబ్బుల్లో ఓ క్లబ్‌వారు అతన్ని తమ క్లబ్‌లో సభ్యునిగా చేర్చుకొని వాళ్ళ క్లబ్ తరఫున అతన్ని క్రికెట్ ఆడించేవాళ్ళు. అంతో ఇంతో ముట్టచెప్పేవాళ్ళు. టోర్నమెంట్స్ జరుగుతున్న రోజుల్లో అతని భోజనం ఖర్చుకూడా వాళ్ళే భరించేవాళ్ళు.

ఇంటర్ చదువుతున్న రోజుల్లో కూడా సుధాకర్ యే ఒక్కరోజు కూడా క్లాసుకెళ్ళేవాడుకాదు. ఎప్పుడు చూసినా క్రికెట్ మైదానాల్లోనే కనిపించేవాడు.

ఇంటర్మీడియెట్ పరీక్షలొచ్చాయి. ఈసారి అతనికెవరూ సహాయం చెయ్యలేదు. ఎవరైనా సహాయం చెయ్యకపోతారా అని ఎదురుచూశాడు. అతడు ఇంటర్ చదువుతన్న జూనియర్ కాలేజిలో పరీక్షలు చాలా స్ట్రిక్ట్‌గా జరిగాయి. సుధాకర్ ఇంటర్ ఫెయిలయ్యాడు. దాంతో విద్యార్థిగా అతని జీవితం అంతమైపోయింది.

క్రికెట్ ఆడటానికి అతన్ని పిలిచేవాళ్ళు కూడా క్రమంగా తగ్గిపోయారు.

“ఇంటర్ ప్యాసై డిగ్రీ కాలేజిలో చేరి ఉంటే నీ జీవితం మరోలా ఉండేది. డిగ్రీ కాలేజిల్లో క్రికెట్‌కు మంచి ప్రోత్సాహం ఉంటుంది. నీకిప్పుడు యే కాలేజిలోనూ అడ్మిషన్ లేదు కాబట్టి నిన్నెవరూ క్రికెట్ ఆడటానికి పిలువరు... ఇప్పటికైనా బుద్ధి తెచ్చుకొని కులవృత్తి చేసుకో... నువ్వొస్తానంటే నిన్ను నాతో పనికి తీసుకపోతా” అన్నాడు ఉపేందర్

“నేను రాను... ఇంకేదన్న చూసుకుంట” అన్నాడు సుధాకర్.

సుధాకర్‌కు తననెవరో దారుణంగా మోసగించారనిపించింది. తన ప్రతిభను గుర్తించని తనచుట్టూ ఉన్న సమాజం మీద అతనికి విపరీతమైన ద్వేషం ఏర్పడింది. యేదైనా అవకాశం వస్తే ఈ సమాజం మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనిపించింది.

సుధాకర్ క్రికెట్ ఆడటం తగ్గిపోయి టీవీల్లో ప్రసారమయ్యే క్రికెట్ ఆటను చూడటం ఎక్కువైపోయింది. అంతర్జాతీయ క్రికెట్ మ్యాచెస్ జరుగుతున్న టైమ్‌లో ఎక్కడ ఫ్రీగా టీవీల్లో చూడటానికి అవకాశం ఉంటే అక్కడికి వెళ్తుండేవాడు.

ఇండియన్స్ ఆడుతున్నంతసేపు తనే ఆడుతున్నట్టుగా ఫీలయ్యేవాడు. ఒక బౌలర్ వేస్తున్న బంతిని తానైతే ఎలా ఆడేవాడో ఊహించుకునేవాడు. ఇండియన్స్ మ్యాచ్ ఓడిపోతే చాలా బాధపడిపోయేవాడు. ఆ రోజుంతా చాలా నిరుత్సాహంగా గడిపేవాడు. గెలిస్తే బోల్డు సంబరపడిపోయేవాడు. ఓడిపోతే ఎందుకు ఓడిపాయారో తన పక్కనున్నవాళ్ళకు విశ్లేషించి చెప్పేవాడు. గెలిస్తే ఎందువల్ల గెల్చారో వివరించి చెప్పేవాడు. అతని మాటలు వింటున్న వాళ్ళకు ఇతనికి క్రికెట్‌ను గురించిన అవగాహన చాలా గొప్పగా ఉందనిపించేది. యేదైనా పెద్ద పత్రికలో ఇతడు క్రికెట్‌ను గురించి ఇలా విశ్లేషిస్తూ కామెంటరీ రాస్తే ఇతనికి చాలా పేరొచ్చేది... డబ్బొచ్చేది... పాపం అతనికా అవకాశం ఎవరిస్తారు?... అని జాలిపడేవాళ్ళు.

కొడుకు చదువు మానేసి యే పనీపాటా లేకుండా ఊర్లో తిరుగుతుండటం చూసి సంధ్య

"చదువు చట్టుబండలైపాయె. కులవృత్తయిన చేసుకొని బతుకరాదురా సుధాకర్!" అంటుండేది.

ఆమె మాటల్ని సుధాకర్ పెద్దగా పట్టించుకునేవాడు కాదు. ఎవరో వస్తారు. తన ప్రతిభను గుర్తిస్తారు. తనను ఉన్నత శిఖరాలను అధిరోహింపజేస్తారు... ఆ రోజు త్వరలోనే వస్తుంది. ఆ శుభ ఘడియ కోసమే తను ఎదురు చూస్తున్నాడు... అనుకునేవాడతడు.

ఆ వాడలో తనలాగే ఇంటర్ ఫెయిలయిన మరో ఇద్దరు యువకులతో అతనికి స్నేహం ఏర్పడింది. ముగ్గురు కలిసి ఊరంతా తిరిగేవాళ్ళు. పెద్దపెద్ద షాపులముందు నిల్చొని ఆ షాపుల్లో గ్లాసు కర్టెన్ల వెనక అమర్చబడిన విలావస్తువులను అదేపనిగా చూస్తుండేవాళ్ళు. వేలకువేల డబ్బు చెల్లించి ఆ వస్తువులను కొనుక్కొని వెళ్తున్న ధనవంతుల వైపు కళ్ళప్పగించి చూస్తుండేవాళ్ళు.

"ఈ వస్తువుల్ని వాళ్ళే ఎందుకు కొనుక్కోవాలి? మనం ఎందుకు కొనుక్కోకూడదు. మన సమాజంలో ఈ ఆర్థిక అసమానతలెందుకుండాలి? వాళ్ళ తాతలు తండ్రులు బాగా సంపాదించారు కాబట్టి వీళ్ళిలా ఉన్నారు. మనం పేద కుటుంబాల్లో పుట్టాం కాబట్టి ఇట్లా ఉన్నాం... మనలో ఎంత ప్రతిభ ఉన్నా మనల్నెవడూ గుర్తించడు... ఇది అన్యాయం... ఇది అక్రమం... దీన్ని అంతం చెయ్యాలె" అంటూ తన మిత్రులతో సుధాకర్ వాదిస్తుండేవాడు.

దీన్ని అంతం చెయ్యడం ఎలాగో మాత్రం అతనికర్థమయ్యేదికాదు. అలాంటి అవకాశమేదన్నా దానంతట అదే వస్తుందేమోనని అతడు ఎదురు చూడసాగాడు.

అలాంటి అవకాశం రానేవచ్చింది.

ఆ నగరంలో చాలా పేరున్న ఓ రాజకీయ నాయకున్ని అతని ప్రత్యర్థులు నడిబజార్లో కత్తులతో పొడిచి చంపారు. హత్యకు గురయిన ఆ రాజకీయ నాయకుడు చాలా మంది పేదవాళ్ళకు రకరకాలుగా సహాయం చేశాడు. ఎంతోమంది ఆడపిల్లల పెళ్ళిళ్ళు చేయించాడు. జబ్బుపడ్డ ఎంతోమందికి వైద్యసహాయం చేశాడు. ఎంతోమంది పేద విద్యార్థులు చదువుకోవడానికి ఆర్థిక సహాయం చేశాడు. 'పేదలపాలిటి దైవం' అని పేరున్న ఆ నాయకుడు అలా హత్యకు గురికావడంతో పేదప్రజలు తీవ్రమైన ఆగ్రహానికి లోనయ్యారు. పెద్దపెట్టున ప్రజలు వీధుల్లోకొచ్చారు. ఎవరి చేతిలో చూసినా పెట్రోలుక్యాన్స్ ఉన్నాయి. గడ్డపారలున్నాయి. ఇంకా రకరకాల ఆయుధాలున్నాయి. ప్రభుత్వ ఆస్తులు కావొచ్చు... ప్రైవేట్ ఆస్తులు కావొచ్చు. ఆస్తులనేవి కనిపిస్తే చాలు... పెట్రోలు పోసి తగులబెట్టారు. బస్సులు, కార్లు, మోటారుసైకిళ్ళు, స్కూటర్లు క్షణాల్లో అగ్నికి ఆహుతైపోయాయి.

కొన్ని గుంపులు విలాసవస్తువుల్ని షోకేసుల్లో పెట్టి అమ్మే షాప్స్ మీద పడ్డారు. షట్టర్స్‌ని పగులగొట్టారు. గ్లాసుకర్టెన్లను పగులగొట్టారు. వాటి వెనక అమర్చబడిన టీ.వీ సెట్లను, డీవీడీ ప్లేయర్లను, కంప్యూటర్లను... చేతికేది దొరికితే దాన్ని పట్టుకొని పరిగెత్తడం మొదలెట్టారు.

నగరంలో జరుగుతున్న ఈ బీభత్సకాండను గూర్చిన వార్తల్ని సుధాకర్ విన్నాడు. నిద్రలో ఉన్న అతన్ని అతని మిత్రులొచ్చి లేపారు. యేం జరుగుతున్నదో చెప్పారు. సుధాకర్ వెంటనే కదిలాడు... అతడెప్పుడూ వెళ్ళే టీ.వీలమ్మే షోరూం వైపు పరిగెత్తాడు. అతని స్నేహితులు కూడా అతన్ని అనుసరించారు.

అప్పటికే ఆ షోరూం ముందు చాలామంది గుమికూడి ఉన్నారు. ఆ షోరూం షట్టర్స్‌ని ఎలా పగులగొట్టాలో వాళ్ళకు తెలియడం లేదు. సుధాకర్, అతని మిత్రులతో కలిసి దగ్గర్లోనే ఉన్న పెద్దపెద్ద బండరాళ్ళను తెచ్చి షట్టర్స్‌ని పగులగొట్టారు. అక్కడున్న మిగతా జనం కూడా వాళ్ళతో చేతులు కలిపారు. ఆ షట్టర్స్‌ని పగులగొడ్తోంటే సుధాకర్‌లో ఇంతకాలం గూడుకట్టుకున్న కసి, ద్వేషం తీరుతున్నట్టనిపించింది. ఇలా తప్ప ఈ సమాజాన్ని మరోలా బాగుచెయ్యలేమనిపించింది.

కాస్సేపట్లోనే షట్టర్స్ తెరచుకున్నాయి. జనమంతా ఆ షోరూంలోకెళ్ళారు. గాజు తెరల్ని ముక్కలు ముక్కలుగా పగులగొట్టారు. సుధాకర్ తనకెంతో ఇష్టమైన ఓ టీ.వీ సెట్‌ను చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. మిగతా వాళ్ళుకూడా ఆ షాపులో ఉన్న యేదో ఒక వస్తువును తమ చేతుల్లోకి తీసుకొని బయటకు పరిగెత్తసాగారు. కొన్ని క్షణాల్లోనే ఆ షాపులో ఉన్న వస్తువులు మొత్తం బయటకు వెళ్ళిపోయాయి... చెల్లాచెదరైపోయిన గాజు ముక్కలు తప్ప ఆ షాపులో యేమీ మిగల్లేదు.

సుధాకర్, అతని మిత్రులు టీవీసెట్లతో బయటకు పరిగెత్తారు... వాళ్ళకు వాళ్ళు చేస్తున్న పని తప్పనిపించలేదు.

*   *   *

నాలుగు రోజుల తర్వాత నగరంలో అల్లర్లు సద్దుమణిగాయి... పోలీసులు చాలామంది ఇళ్ళను రెయిడ్ చేస్తున్నారనీ, దొంగిలించబడిన వస్తువుల్ని స్వాధీనం చేసుకుంటున్నారని సుధాకర్‌కు తెలిసింది.

తనింటిక్కూడా యే క్షణంలోనైనా పోలీసులు రావచ్చు... ఇంటినంతా సోదా చెయ్యొచ్చు. తను దొంగిలించిన టీ.వీ సెట్‌ను స్వాధీనం చేసుకోవచ్చు... తననూ, తన తల్లినీ అరెస్టు చేసి జైలుకు పంపించొచ్చు... ఇప్పటికే చాలా ఏరియాల్లో చాలా ఇళ్ళను సోదా చేశారనీ, టీ.వీ సెట్లను, కంప్యూటర్లను స్వాధీనం చేసుకున్నారని తెలిసింది. తనలా టీ.వీ సెట్లను దొంగిలించిన చాలామందిని అరెస్టు చేసి లాకప్పుల్లో పడేశారని కూడా తెలిసింది.

సుధాకర్ వెంటనే కదిలాడు.

అతడు తెచ్చిన టీ.వీ సెట్‌ను తీసికెళ్ళి అతనింటికి దగ్గర్లో ఉన్న ఓ చెరువులో పడేసి కళ్ళనీళ్ళు తుడుచుకున్నాడు సుధాకర్.

– 'చినుకు' దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 2007